

повдигаше евантайля си до устата, ужъ да си закрие безочливо лъсналото отъ смѣхъ лице.

Кардашевъ се блъсна въ челото съ въздъшка, па излѣзе.

XLII

Матрапанчевъ.

Слънцето залѣзе задъ Верила-Планина. То озари съ послѣднитѣ си пламъци по-високитѣ дървета отъ пепиниерата, изъ хладнитѣ аллеи на която безлюдieto и тишината растеше. Прѣдвечерниятъ сумракъ стоеше вече изъ гъститѣ клони и подъ тѣхъ. Цвѣтницитѣ испущахъ ароматитѣ на своитѣ късни цвѣта; птицитѣ още цвѣрчахъ, като се въртяхъ около мѣстата на нощната си почивка. Облацитѣ, придобили розово-огненъ цвѣтъ, плавахъ по синето небе, носени отъ вѣтъра къмъ Витоша, на която озарената съ руменъ блѣсъкъ чука послѣдня поздравлява слънцето. Нѣкои рѣдки минувачи изъ аллеитѣ потънахъ въ завоитѣ на шумака изъ дѣто идяхъ провлѣчени звукове отъ русска пѣсенъ, пѣяна отъ нѣколко студенти. Кардашевъ, сѣдна на единъ уединенъ столъ прѣдъ буфета съ чаша пиво прѣдъ себе си, мислеше върху тая верига отъ разочарования, що го слетѣ днеска. Нему бѣше почти съвѣстно отъ толкова скръбни открития. Слѣпиятъ случай, на който той разчиташе за намѣрата на лова си, дойде му на помощъ само да посѣе въ душата му още по-силенъ и отровенъ пессимизмъ. И какъ тъй сѣ пошлости и подлости! Ни единъ свѣтълъ проблѣскъ! Спомни си той, тоя дълъгъ редъ имена: Каишевъ, Григоровъ, Конковъ, Зоевъ, този простакъ — Братемойевъ, този бездушникъ — Панчорковъ, и кръвнишкий Вангела и нискоегоистичний Танаска, и Карафинкова, и безхарактерний Крушковъ, и